

трехсе на траву близо до єдну пещеру гдѣ чакахъ смерть, не могущъ вече да терпа утѣсненія мои.

Въ тую минуту согледахъ защо трепереше сичкая планина; дуби и бори гледашесе че слазатъ отъ планинскія верхи, и вѣтри преставатъ да духать. Єдинъ гласъ излезе изъ пещару со звукъ, и викнавъ уши мои тыя глаголы: сыне цѣломудреннаго Одиссеа, и ты требува да станешъ голѣмъ като него, но съ терпѣніе: князи кои са всегда были щастливи, отнюдъ не са достойни да будутъ князи, сладострастіе ги повреждава и гордость ги опива. Колко благополученъ ще быдешъ ако надвѣнешъ на твои злощастія, ако ги не заборавишь никога! Ты ще видишь вакъ Итакій; и твоя слава ще се вознесе даже до звѣздъ. Но кога будешъ начальникъ надъ другія человекы, докарай си на умъ че и ты си былъ слабъ, сиромахъ и терпѣливъ като нихъ; радувайсе да ги утѣшишь, обычай си народа, омрази ласкателство, и знай какъ не щещь быти голѣмъ ако не будешъ умѣренъ и дерзновенъ *), за да побѣдишь страсти твои.

Тія божественни глаголи влезоха даже до дно моего сердца и сотвориша да ми оживѣе радость и смѣлость. Не усетихъ никакъ оную ужасность коя подига власы главныє и поледува кровь въ жилы, кога се яватъ Бози смертнымъ; станахъ тихо, поклонихсе на Минерва колѣнопреклонно, съ руцѣ воздигнаты на небо на коя вѣрувахъ да самъ долженъ за това видѣніе. Въ истое време разумѣхъ

---

*) Дерзновенъ се казува, кой се не срамува отъ оную работу що не е срамна, но ю совершава съ все сердце ако ще быти и предъ царя.